

Beste lezer,

Wat fijn dat je mijn nieuwe boek in handen hebt. Hou je van thrillers? Van thrillers die meer zijn dan *whodunits*? Thrillers die vooral ook laten zien hoe iemand ontspoord en waarom hij zijn gruwelijke daden pleegt?

Dan zit je met dit boek zeker goed.

De uitverkorene laat de psychologische ontstaansgeschiedenis van een seriemoordenaar zien. Net als in mijn thrillerdebuut *De blindganger*, genomineerd voor De Gouden Strop en de Hebban Thrillerdebuutprijs, kruip ik ook in dit boek in het hoofd van een man die de grens tussen goed en kwaad definitief oversteekt, met alle verschrikkelijke gevolgen van dien, en blijf ik wederom heel dicht bij de actualiteit.

Veel leesplezier!

Igor Znidarsic

Igor Znidarsic

De uitverkorene

Karakter Uitgevers B.V.

Gezoem van insecten om hun oren, getjilp en gekwetter hoog in de bomen, ruisende windvlagen door de kruinen. Als je even stilstond en goed luisterde, hoorde je overal geluiden.

Steeds dieper in het bos kwamen ze. Ze waren zeker al een uur onderweg. Naar het avontuur. Misschien ontdekten ze wel een geheime hut, of zouden ze een hert tegenkomen, of een heel bijzondere vogel.

‘Straks weten we de weg terug niet meer,’ klaagde Lotje. Zij was wat bangig aangelegd, ze sprong bijvoorbeeld altijd van een afstandje haar bed in, opdat het monster onder het bed haar niet bij de enkels kon grijpen.

‘Tuurlijk wel,’ zei Bianca monter. Ze waren weliswaar al lang geleden van het pad afgeweken, maar dat gaf helemaal niet. ‘Je kunt altijd op de zon navigeren.’ Ze wees omhoog, naar het bladerdek, waar de zomerzon fanatiek op zoek was naar openingen. ‘Kijk, de zon staat aan die kant en het is al in de middag, dat betekent dat daar het westen is, want de zon gaat altijd onder in het westen. We zijn naar het oosten gelopen, dus als we straks die kant uit teruglopen, met de zon recht voor ons, komen we weer thuis. Snap je?’

‘Maar als het donker wordt...’

‘Doe niet zo gek, joh, dat duurt nog uren.’

Af en toe klonk ergens het breken van een takje of zacht geritsel van bladeren. Een muis of een vogel, veronderstelde Bianca. Maar Lotje dacht waarschijnlijk aan andere dingen.

‘Zullen we maar weer teruggaan,’ zei ze. ‘Oma zal wel ongerust zijn.’

Bianca sloeg moederlijk een arm om haar jongere zusje. ‘Het begint net leuk te worden. We naderen onbekend gebied, als echte ontdekkingsreizigers. Misschien zijn wij wel de eerste mensen die hier ooit zijn geweest. Spannend! Dan kunnen we dit gebied claimen...’

‘Wat is dat: claimen?’

‘Je toe-eigenen. Dan is het van jou, ben jij de eigenaar en mag je ermee doen wat je wilt, en niemand anders mag er nog komen zonder jouw toestemming. Gaaf, hè?’

Ergens voor hen knakte een tak. Ze verstarde en spitsten hun oren. Toen ze na een tijdje luisteren niets verontrustends meer hoorden, liepen ze verder. Hand in hand nu.

Deel 1

Een zwerm sprinkhanen

1

Joris morrelt wat met de ventilatieroosters en richt de luchtstroom op zijn bezwete gezicht. Hoewel Bianca bij het weggrijden de airco heeft aangezet, blijft het in de auto broeierig warm. De zomerzon is al een aantal dagen achtereen voor Hollandse begrippen ongemeen fel. De hemel is wolkeloos en de wind heeft zich teruggetrokken in verre oorden. Om te voorkomen dat ze in de verzengende hitte worden gekookt, zijn de schapen en koeien de schaduwen van de schaarse bomen langs de weilanden in gevluht. Bianca onderdrukt een vileine glimlach: het is uitstel van executie, uiteindelijk belanden ze toch in de pan.

De aanwijzingen van de ingeblikte stem volgend manoeuvreert ze haar Audi door een aantal bochten, koerst over een provinciale weg rechtdoor, neemt een afslag, en dan staan ze opeens voor een imposant smeedijzeren toegangshek tussen twee statige pilaren. Nog voor Joris de kans heeft gehad om uit te stappen en aan te bellen, zwaait het hek elektrisch open.

Ze rijden stapvoets over de netjes aangeharkte toegangsweg het landgoed op. Het huis in de verte is een klein paleis. Het glooiende park ervoor is tot in de puntjes verzorgd. Hier is een tuinman full-time aan het werk, bedenkt Bianca. Midden in de vijver klettert de fontein.

Ze stoppen voor de twee garages. Terwijl ze uitstappen, gaat de

voordeur open. Een vrouw van midden veertig treedt in het zonlicht. Haar gezicht staat vol schaduwen, de blik is somber. Ze loopt zelfs een beetje gebogen. Het verschrikkelijke nieuws is duidelijk in haar lijf gaan zitten.

‘Johanna Lefevre,’ zegt ze terwijl ze haar slappe hand schudden. Ze draagt een lange bloemetjesjurk waarin paars overheerst. Haar voeten zijn gestoken in zwarte suède met juwelen versierde sandalen. Manolo Blahnik, gokt Bianca. Ze heeft de ontwerper wel eens kwijlend gegoogeld. Over de duizend euro.

Ze volgen haar de living in. Een groot op maat gemaakt kersenhouten dressoir, een royale lichtgrijze designhoekbank en een klassieke, op hout gestookte open haard domineren de ene helft van de indrukwekkende ruimte. Een tv ontbreekt. Die staat waarschijnlijk in de aparte bioscoopkamer, gist Bianca. Het andere deel van het vertrek wordt in beslag genomen door een lange tafel uit één stuk hout, waar Johanna hen uitnodigt om te gaan zitten.

‘Dit moet verschrikkelijk voor u zijn,’ begint Bianca.

‘Ergens heb ik het altijd al voorvoeld,’ zegt Johanna moeizaam, alsof elk woord een ton weegt. ‘Als je hoog in de *Quote 500* staat, is er altijd de kans dat een of andere gek...’ De opwellende tranen verhinderen haar de zin af te maken. Ze bedekt haar ogen met haar handen. ‘Arme Lizy...’ snottert ze.

Buiten klinkt het doffe dichtslaan van een autoportier. Dan het openen en sluiten van de voordeur, gevolgd door naderende voetstappen.

De man die binnenkomt heeft een volle bos grijzend haar met een rossige zweem. Zijn wat vadsige lichaam puilt het azuurblauwe pak uit. De slanke bruine gespschoenen zijn *handmade in Italy*, vermoedt Bianca.

Hij schudt haar en Joris de hand, stelt zich voor als Folkert Lefevre en gaat zitten. Zijn houding is gespannen, alsof hij elk moment weer kan opstaan. ‘Weten jullie zeker dat niemand jullie gezien heeft?’

‘Maakt u zich geen zorgen,’ antwoordt Joris. ‘Wij zijn niet gevold. En we houden de omgeving discreet in de gaten. U kunt ervan op aan dat wij hier zijn zonder dat iemand dat weet.’

Joris haalt zijn notitieblok tevoorschijn. ‘Laten we beginnen bij het begin. U kreeg een telefoontje. Hoe laat was dat ook alweer?’

‘Elf uur vanochtend. Ik werd op mijn mobiel gebeld door mijn secretaresse. Ze zei dat een man mij heel dringend wilde spreken over een privéaangelegenheid. Het klonk ernstig, dus nam ik het telefoontje aan.’

‘Waar was u toen?’

‘Op kantoor, in Amstelveen, in overleg met twee collega’s. Ik ben even de gang op gelopen toen mij de aard van het gesprek duidelijk werd.’

‘En toen?’

‘Een man vertelde dat hij Lizy had ontvoerd en dat ik haar in mootjes gehakt voor mijn deur zou vinden als ik niet deed wat hij zei.’

‘U wist meteen dat het menens was?’

‘Ik hoorde aan zijn stem dat het geen grap was. Hij zei dat ik een aantal mensen die recent zijn ontslagen financieel moet compenseren. Een miljoen euro de man.’ Folkert haalt een papiertje uit zijn binnenzak en kijkt erop. ‘Eén miljoen éénentwintigduizend driehonderdvijfentwintig om precies te zijn. Het geld moet binnen een week op de rekeningen staan. Toen ik zei dat dat niet zomaar gaat, begon hij over het oor van Lizy in een envelop... Ik kon niet anders dan instemmen.’

‘Waarom dat precieze bedrag?’

‘Geen idee. Mijn boekhouders zijn bezig om dat uit te zoeken.’

‘Hoe verliep het gesprek verder?’

‘Ik mocht absoluut niet de politie bellen. Anders zou hij haar vermoorden. Hij zei nogmaals dat ik binnen een week moet betalen, toen hing hij op. O ja, daarvoor zei hij nog dat hij haar een lekker wijf vond.’

‘Arme Lizy...’ Johanna, die net haar tranen had gedroogd met een papieren zakdoekje, slaat de handen voor haar ogen.

‘Welke mensen bedoelde hij precies?’ informeert Bianca.

‘De mensen die bij de recente sanering van Croon & Dykstra Fashion boventallig zijn verklaard. Mijn bedrijf Leveref Capital is daarbij betrokken geweest.’

‘Hoeveel zijn dat er?’

‘Zevenentachtig. Denkt u dat een van die mensen hier achter zit?’

‘Het is niet ondenkbaar,’ antwoordt Bianca, ‘maar laten we niet op de zaken vooruitlopen. Er zijn nog zoveel andere mogelijkheden.’

Joris fluit bewonderend. ‘Zevenentachtig maal een miljoen euro, dat is een hoop geld. Hebt u dat?’

‘Niet privé, maar als ik het bedrijf leegtrek zou dat met veel kunst- en vliegwerk misschien lukken. Mijn mensen zijn ermee bezig. Maar het kan niet binnen een week. Dat is echt onmogelijk. Het geld moet grotendeels uit het buitenland komen, voor een deel zal het vreemd kapitaal zijn. Je hebt te maken met boekhouders, juristen, met banken, wisselkoersen, instanties... Ik hoop dat hij me nog een keer belt en dat ik hem ervan kan overtuigen dat hij echt het onmogelijke vraagt.’

‘Wat deed u daarna, na het telefoontje?’ informeert Joris.

‘Ik heb Johanna en de politie gebeld. In die volgorde.’

‘Heel verstandig om ons te bellen,’ zegt Bianca. ‘Dat is altijd het beste, zo leert de ervaring.’

Johanna kijkt op en dept haar bloeddoorlopen ogen droog. ‘Ik heb daarna meteen Lizy gebeld, maar ze nam niet op. De telefoon leek dood. Op mijn whatsapp heeft ze ook nog steeds niet gereageerd.’

‘Kunt u ons iets vertellen over Lizy?’ vraagt Bianca.

Folkert en Johanna, die elkaar tot nu toe niet hebben aangekeken, wisselen een korte blik, als om te bepalen wie zal antwoor-

den. Kennelijk komen ze er niet meteen uit, want er valt een stilte.

Johanna neemt uiteindelijk het woord: ‘Lizy is al vroeg het huis uit gegaan. Ze was nog maar vijftien. We hadden veel problemen met haar.’

‘Wat voor problemen?’ informeert Bianca.

‘Ze was opstandig, dwars. Ze zette zich tegen alles af, vooral tegen Folkert...’

‘Is dit nodig?’ onderbreekt Folkert haar.

‘Als u uw dochter wilt helpen wel,’ zegt Joris, die kennelijk de rol van *bad cop* op zich genomen heeft. ‘Mijn collega stelt de vraag niet zomaar. Elk stukje informatie kan ons op dit moment helpen om uw dochter te vinden.’

‘Als hij A beweerde, beweerde zij B,’ vervolgt Johanna. ‘Deed hij zus, dan deed zij zo. En maar zuigen en ruzie zoeken. Het was op het laatst gewoon niet meer houdbaar. Ze vertrok uit zichzelf.’

Joris kijkt op zijn aantekeningen. ‘Het adres dat u ons opgaf is een leegstaand kantoor in Arnhem. Ze woont daar antikraak. Hoe lang al?’

‘Nog niet zo lang, geloof ik. Ze verhuisde regelmatig.’

‘Wanneer hebt u haar voor het laatst gezien?’

Johanna denkt kort na. ‘Zo’n twee maanden geleden. We dronken een kop koffie bij de Hema in Arnhem.’

‘Viel u toen iets op?’

‘Nee. We hadden het over koetjes en kalfjes, vermeden zoals altijd moeilijke onderwerpen. Ik wilde haar gewoon zien af en toe, daar ging het me om. Ik was al blij dat ze op mijn uitnodigingen inging. Ze zag er normaal uit. Ik merkte niks bijzonders.’

‘Daarna nog contact gehad? Via mail, WhatsApp, Facebook?’

Johanna schudt haar hoofd.

‘Wat doet ze eigenlijk?’ vraagt Bianca. ‘Studeert ze? Werkt ze?’

‘Ze werkt af en toe. Ze fladdert van het ene baantje naar het an-

dere, doet van alles en nog wat. Ik dacht dat ze nu in een schoenzaak werkte, maar ik weet niet waar.'

'Dat zoeken we uit,' zegt Bianca. 'Heeft ze een vriendje?'

Johanna haalt haar schouders op. 'Weet ik niet.'

'Broers, zussen?'

'Twee broers. Met één heeft ze sporadisch contact.'

'Contact met andere familie?'

'Haar oma zoekt ze geloof ik twee keer per jaar op. Verder niet.'

Bianca en Joris wisselen een snelle blik, waarvan alleen zij zelf de betekenis kennen: hier schieten we weinig mee op.

'Wat gaat er nu gebeuren?' wil Folkert weten. Hij oogt nog steeds rusteloos en lijkt zich er niet van bewust dat zijn vingers ongeduldig op de tafel trommelen.

'We onderzoeken momenteel haar woning,' antwoordt Joris, 'en we ondervragen de andere bewoners, heel discreet. We proberen uit te zoeken waar ze was toen ze ontvoerd werd en of iemand iets gezien heeft. Zodra we meer weten, hoort u dat uiteraard van ons.'

Als op een onzichtbaar teken staan Bianca en Joris tegelijkertijd op. Bianca legt haar visitekaartje op tafel. 'Als u iets te binnen schiet, aarzel niet om ons te bellen.'

Johanna gaat hun voor en laat hen uit.

De hitte slaat hard in hun gezicht, als bij het controleren van een ovengerecht. Ze beseffen nu pas hoe aangenaam koel het binnen was.

Bianca draait de airco meteen voluit als ze over het knarsende grind wegrijden.

'Opvallend dat hij het losgeld niet voor zichzelf vraagt, maar voor anderen,' denkt Joris hardop.

'Hij pakt van de rijkaard en geeft het aan de armen,' vult Bianca aan. 'Als een soort Robin Hood.'

Ze naderen het smeedijzeren toegangshek, dat door een onzichtbare hand wordt opengetrokken.

‘Het zou een van die ontslagen medewerkers kunnen zijn,’ speculeert Joris. ‘Die hebben een motief.’

‘Of die Lizy heeft alles in scène gezet,’ oppert Bianca. Ze stuurt de provinciale weg op en geeft de toerenteller een flinke zwiep. ‘Om haar vader te naaien.’

2

De kinderen liggen allang in bed, maar de zon lijkt vandaag aan de hemel vastgeplakt. Bianca kijkt op haar horloge. Als haar blik op de datumwijzer valt, herinnert ze het zich weer: vandaag is de langste dag.

‘Mag je dat eigenlijk thuis doen, politieonderzoek?’ vraagt Peter met een knikje naar de laptop op haar schoot. ‘Dat is toch vertrouwelijk?’

Bianca kijkt op vanuit haar loungetuinstoel. Peter staat op het gazon in zijn korte broek op blote voeten de tuinslang de haspel op te draaien. De fleurige borders liggen er weer fris en weelderig bij in de volgezogen grond. Vanwege de hitte heeft Peter de afgelopen week bijna dagelijks het gras gesproeid en de planten water gegeven.

‘Ach...’ zucht ze. ‘Er mag zoveel niet.’

‘Ik zag dat je Lefevre zoekt,’ zegt Peter. ‘Die naam komt me bekend voor. Is hij dood?’

‘Hoezo?’

‘Jij werkt toch bij Moordzaken?’ Peter trekt de bewielde haspel als een rolkoffer richting de schuur.

‘Je weet dat ik er niks over kan zeggen.’ Hoe graag ze haar treurige bezoek vanochtend aan de Lefevres ook met hem zou willen delen, ze mag er in het belang van het onderzoek niet met buiten-

staanders over praten. En hij is en blijft een buitenstaander, ook al staat hij van alle mensen op de wereld het dichtst bij haar. Dat is nu eenmaal de tragiek van politiewerk.

(‘Dag schat, hoe was het op je werk vandaag?’ ‘Nou, leuk dat je het vraagt. Een zwaar verminkt lijk in verre staat van ontbinding en een zeer gewelddadige verkrachting. Nog een beetje jus?’ – Geen enkele partner zit op dit soort gesprekken te wachten.)

Peter komt tegenover haar in de loungefauteuil zitten en klapt zijn iPad open. Hij gaat de krant lezen, weet Bianca. Digitaal. Op het verzekeringskantoor, waar hij als jurist belast is met de speciale gevallen, werken ze sinds enige tijd papierloos, en die filosofie hangt hij nu ook privé aan.

Ze werkt inderdaad bij Moordzaken, maar ze wil haar horizon verbreden en ook wel eens een zedenzaak of een ontvoeringszaak doen. Haar chef Westra vindt het een goed idee. Vandaar.

Ze heeft al wat gegoogeld en weet inmiddels dat Folkert Lefevre oprichter is van private-equityfirma Leveref Capital. Hij had van zijn vader een automatiseringsbedrijf geërfd en het precies op het goede moment verkocht. Met de riant opbrengst begaf hij zich op het pad van de *private equity*. In goed Nederlands: privaat vermogen. Het spel is in wezen simpel: je koopt aandelen van een niet-beursgenoteerde onderneming, liefst zoveel dat je een meerderheidsbelang en daarmee volledige zeggenschap erover krijgt. Vervolgens haal je het bedrijf door de efficiencymolen. Je legt harde prestatienormen op, saneert het personeelsbestand en stoot de minder goed renderende onderdelen af. Wat overblijft verkoop je met winst door. Tegenstanders noemen zulke bedrijven uitvreter en roofkapitalisten, omdat ze bedrijven leegroven. Voorstanders spreken liever over activistische aandeelhouders die de besturen van de ondernemingen wakker houden en bedrijven weer gezond maken.

De hits die de zoekterm ‘Leveref Capital’ oplevert linken naar voornamelijk negatieve teksten. Het blijkt bijna een synoniem voor de excessen van private equity: met schulden volgepompte

bedrijven die aan hun lot worden overgelaten, massale ontslagen, mysterieus verdwenen vastgoed, het via ingenieuze constructies ontwijken van belasting. Iemand omschrijft Leveref Capital als ‘een zwerm sprinkhanen van Bijbelse proporties’, die het bedrijfsleven ‘tot op het bot kaalvreet’.

Op een nieuwssite komt Bianca een ANP-bericht tegen over de recente sanering van Croon & Dykstra Fashion. Folkert wordt erin geciteerd: ‘De toenemende digitalisering is te lang genegeerd. De margedruk en de stijgende kosten vragen om een transformatie, zonder daarbij aan commerciële slagkracht in te boeten.’ Desgevraagd zegt hij dat de operatie banen gaat kosten. ‘We willen de *downsizing* zo veel mogelijk via natuurlijk verloop bereiken, al worden gedwongen ontslagen niet uitgesloten.’

Inmiddels is bekend hoeveel dat er zijn: zevenentachtig.

Stel je bent een van die pechvogels, overpeinst Bianca. Je hebt je altijd voor de volle honderd procent ingezet, je hebt je beste jaren aan het bedrijf gegeven. Nu sta je ineens op straat, en omdat je al op leeftijd bent kom je niet meer aan de bak. Je bent afgedankt, nutteloos, en zult de rest van je leven je hand moeten ophouden voor een paar rotcenten. Geen mooie vakanties naar het buitenland meer, de huur of hypotheek is nauwelijks nog op te brengen, wat ook geldt voor de Passat met navigatie en lichtmetalen velgen, de kinderen kunnen alleen nog studeren door zich tot hun nek in de schulden te steken, een kapotte koelkast of wasmachine is op eens een ramp. Je droom is weg, je leven ten einde. Opgevreten door een zwerm sprinkhanen.

Het kan een motief zijn.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

IGOR ZNIDARSIC

De blindganger

Genomineerd voor De Gouden Strop 2017 én
de Hebban Thriller Debuutprijs 2017

Op een dag verdwijnt Lodewijk de Graaf, CEO van De Graaf & De Jong Advocaten, spoorloos. Omdat er sterke aanwijzingen zijn voor een misdaad, belandt de zaak op het bureau van rechercheur Bianca van Dijk van politie Oost-Nederland. Ondanks intensief onderzoek blijft de vermissing een raadsel.

Terwijl Bianca worstelt met de combinatie van een veeleisende baan, het moederschap en een uitgedoofd huwelijk, ziet zij zich genoodzaakt het dossier bij gebrek aan aanknopingspunten te sluiten. Net als ze de zaak begint te vergeten, wordt in een bos op de Veluwe vastgoedhandelaar Onno van Schijndel gevonden.

Bianca en haar collega Joris doen er alles aan om het raadsel tot op de bodem uit te zoeken, maar ook deze zaak lijkt onoplosbaar. Totdat er tijdens de sloop van een oude boerderij een link naar de zaak gevonden wordt. Het onderzoek wordt opnieuw opgestart. Bianca geeft niet op, en spit samen met Joris de levens van de vermisten helemaal uit. In een race tegen de klok probeert ze iedereen een stap voor te blijven en erger te voorkomen.

‘Liefhebbers van Stieg Larsson en Jo Nesbø vinden in deze auteur een geducht Nederlands equivalent.’ – NBD Biblion

‘De nieuwsgierigheid is gewekt voor wat Igor Znidarsic nog meer in petto heeft.’ – Bol.com

ISBN 978 90 452 1251 7 | ISBN e-book 978 90 452 1261 6